

Таблиця 1 – Формування контролюваних показників у розрізі центрів відповідальності

Центр відповідальності	Види бюджетів	Контрольовані показники
Центр доходу	Бюджет продажу	Обсяг продажу, шт.; Ціна на продукцію, грн.; Дохід від продажу, грн.
	Бюджет надходженнЯ грошових коштів	Дебіторська заборгованість, грн.; Обсяг надходженнЯ грошових коштів у розрізі кожного договору, грн.; Термін сплати
Центр витрат	Бюджет собівартості виробленої продукції	Прямі матеріальні витрати на виробництво продукції, грн.; Прямі трудові витрати на виробництво продукції, грн.; Виробничі накладні витрати, грн.; Собівартість зробленої продукції, грн.
	Бюджет собівартості реалізованої продукції	Залишки нереалізованої готової продукції, шт. Собівартість реалізованої продукції, грн.
	Бюджет адміністративних витрат	Адміністративні витрати, грн.
	Бюджет витрат на збут	Витрати на збут, грн.

Таким чином, запропонована система контролю та аналізу в розрізі центрів фінансової відповідальності, дозволить постійно контролювати й виявляти негативні відхилення фактичних показників від бюджетних, що у свою чергу, дозволить вчасно усувати відхилення, які виниклі й підвищити систему управління підприємством у цілому.

Федорончук Т.А., к.е.н. Балан А.А.

АНАЛІЗ МОЖЛИВИХ ПОМИЛОК ТА ПОРУШЕНЬ В ОБЛІКУ ЗАПАСІВ

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

В умовах сучасного розвитку економіки України найбільш вразливими до наслідків кризи є комунальні підприємства. Тарифи на водопостачання не покривають потреби підприємств на оновлення і модернізацію їх основних засобів. Підприємства виживають за рахунок «благодійних внесків» давальницької сировини на проведення аварійних ремонтів, заміни старих труб тощо. Саме тому актуальності набувають питання контролювання повноти оприбуткування, цільового використання та обґрутованого списання виробничих запасів комунальних підприємств. Проблема визначення переліку типових помилок і порушень в обліку запасів комунального підприємства носить

прикладний характер. Через це, не зважаючи на те, що питання обліку і контролю виробничих запасів розглядаються у працях Бутинця Ф.Ф., Олійник Т.О., Резніченко Н.В. [4], не завжди можна вирішити конкретне завдання контролю обліку запасів. Аналіз напрямків використання виробничих запасів водопостачального підприємства КП «Салгани» показав, що найбільша питома вага запасів використовується з метою проведення капітального ремонту устаткування, що забезпечує водопостачання (рис. 1).

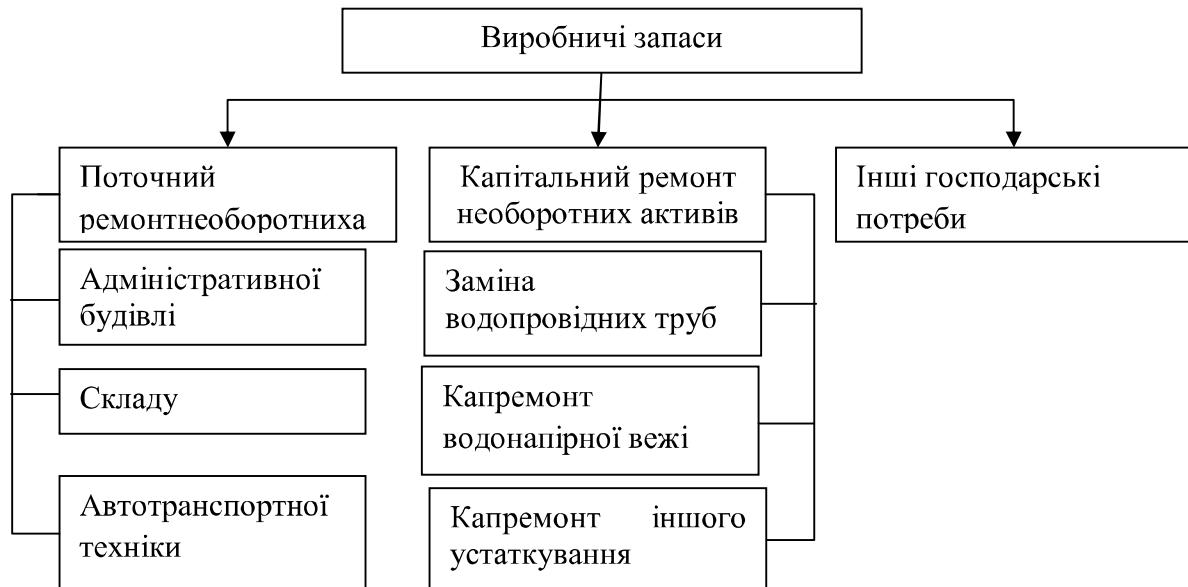

Рис.1. Розподіл виробничих запасів за потребами підприємства

Причому, якщо поточні ремонти устаткування КП намагається проваджувати за власний кошт, то капітальні ремонти проваджуються виключно за рахунок споживачів. В такому разі бухгалтеру підприємства необхідно узгодити процес оприбуткування цінностей, що надходять безоплатно. За таких умов, в ході внутрішнього контролю виробничих запасів, бухгалтеру необхідно дуже чітко розподілити виробничі запаси, що надійшли від споживачів та ті, що було придбані за власний кошт або надійшли в результаті обміну, оприбуткування надлишків, бартерних операцій.

Відтак, для кожної групи виробничих запасів пропонується запровадити відповідний аналітичний рахунок, що наведені в табл.1

Таблиця 1 – Класифікація рахунків обліку запасів КП «Салгани»

Код	Назва аналітичного рахунку
20/1	Виробничі запаси, що надійшли за рахунок благодійних внесків
20/1.1	Запасні частини для налагодження роботи водонапірної вежі
20/1.2	Водопровідні труби
20/1.3	Інші виробничі запаси
20/2	Виробничі запаси придбані за рахунок власних коштів
20/2.1	Запасні частини для налагодження роботи водонапірної вежі
20/2.2	Водопровідні труби
20/2.3	Інші виробничі запаси

Враховуючи, визначені раніше типові помилки та порушення, які виникають в процесі обліку виробничих запасів [1], запропонована класифікація 20го рахунку дозволяє більш оперативно відстежувати зміни у залишках виробничих запасів. Відтак, в процесі організації контролю повноти відображення витрат на поточні і капітальні ремонти бухгалтер оперативно відстежує джерело надходження запасів. В подальшому в залежності від їх цільового призначення відстежується повнота витрат, включених до активів виконаних робіт з поточного або капітального ремонту.

Список літератури:

1. Федорончук Т.А. Аналіз можливих помилок та порушень в обліку запасів [ел. ресурс] / Т.А. Федорончук // 48а конференція молодих дослідників ОНПУ: всеукр. конф., 23-25 квітня: тез. доповіді – Режим доступу:http://storage.library.opu.ua/online/conference/tez_48/6-66.pdf – назва з екрану.

Спіркіна М.І.

**ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ З
ПЕРЕОЦІНКИ ТА ЛІКВІДАЦІЇ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ
НА ПРАТ «УКРАЇНСЬКЕ ДУНАЙСЬКЕ ПАРОПЛАВСТВО»**

Науковий керівник: к.е.н., доц. кафедри обліку, аналізу та аудиту, Кірсанова В.В.

Одеський національний політехнічний університет, Одеса

Однією з умов розвитку підприємства є ефективне функціонування його обліково-аналітичної системи. Аналіз результатів фінансово-господарської діяльності підприємства здійснюється на всіх рівнях системи управління підприємством та сприяє ефективному використанню його економічного потенціалу. Операції з проведення переоцінки (дооцінки або уцінки) та ліквідації основних засобів в бухгалтерському обліку стають все більш поширеними. Це пов'язано з тим, що власники стали більше уваги приділяти «джерелу своїх доходів» – бухгалтерському прибутку, і, як наслідок, хочуть бачити максимально об'єктивну картину – справедливу вартість активів, зокрема, основних засобів. Однак сучасна система організації бухгалтерського обліку основних засобів не може цілком задовольнити зростаючі інформаційні потреби управління.

Згідно з П(С)БО 7 «Основні засоби» підприємство може переоцінювати об'єкт основних засобів, якщо залишкова вартість цього об'єкта суттєво відрізняється від його справедливої вартості на дату балансу. У разі переоцінки об'єкта основних засобів на ту саму дату здійснюється переоцінка всіх об'єктів групи основних засобів, до якої належить цей об'єкт [1].

Справедлива вартість згідно умов П(С)БО 19 «Об'єднання підприємств» це сума, за якою може бути здійснений обмін активу, або оплата зобов'язання в результаті операції між обізнаними, зацікавленими та незалежними сторонами [2]. Складність встановлення справедливої вартості для основних засобів полягає у тому, що вона визначається самим підприємством за ринковою вартістю, а якщо дані про ринкову